

Agnieszka Leśniewska

DWIE RZECZY

Agnieszka Leśniewska

dwie rzeczy

*mince, ledźnice po piórze
A.L.*

ZIELONA GÓRA 2005

Wydano staraniem
Stowarzyszenia Jeszcze Żywych Poetów

dzięki finansowej pomocy
Urzędu Miasta Zielonej Góry

REDAKCJA TECHNICZNA
Zygmunt Rybczyński

Grafiki do tomiku wykonała
Katarzyna Kulikowska

© Copyright by Agnieszka Leśniewska
Zielona Góra 2005

ISBN 83-87294-37-3

Wydawnictwo ORGANON
65-001 Zielona Góra, Sulechowska 4/3
tel. 068 / 470 20 60 ; 0510 084 225
e-mail: organonrzryb@poczta.onet.pl
lub: organonrzryb@op.pl

poeta

musi umieć zjeść kamień
i zebrać

bywać na spotkaniach
i trędotatym
i sępem

znać kilkoro dobrze osadzonych
aniołów prowincjonalnych
obsługujących ową maszynkę
do mielenia mięsa
rozciągać się równocześnie
w pierwszą i drugą linię
czerwonej armii

takie jest jego grzechów odkupienie
wstydliva choroba
okolic intymnych
na którą nie umrze

narodziny Wenus

Wenus urodziła się o trzeciej nad ranem
w tej martwej i cichej godzinie
kiedy i dzień i noc przegrywają
urodziła pomimo wątpliwości

niech wierzą że jestem z pięknej morskiej piany
że można mnie dotknąć ręką
zobaczyć w oczach
zatrzymać i ranić
że jestem w nich i dla nich – myślała
Wenus tuląc się do ściany
chcąc ogrzać ciało coraz bardziej naga

myślała – Eros dla miłości
bo jeśli nie ona – to co?
przecież nie powiem im że Strach i Lęk
mściwość gniew czy odrzucenie
targ i świeże mięso
całopalenie
częściej zmęczenie

niech wierzą że jestem z pięknej morskiej piany
będę im rodzić dzieci śmiejąc się
jakby oni wszyscy byli we mnie coraz głębiej
jakbym była jak chleb wino czy opium – myślała
Wenus kuląc się pod kocem
z kolanami pod brodą
w pozycji zwanej embrionalną
tuląc zawstydzoną twarz do lustra
jak do ściany

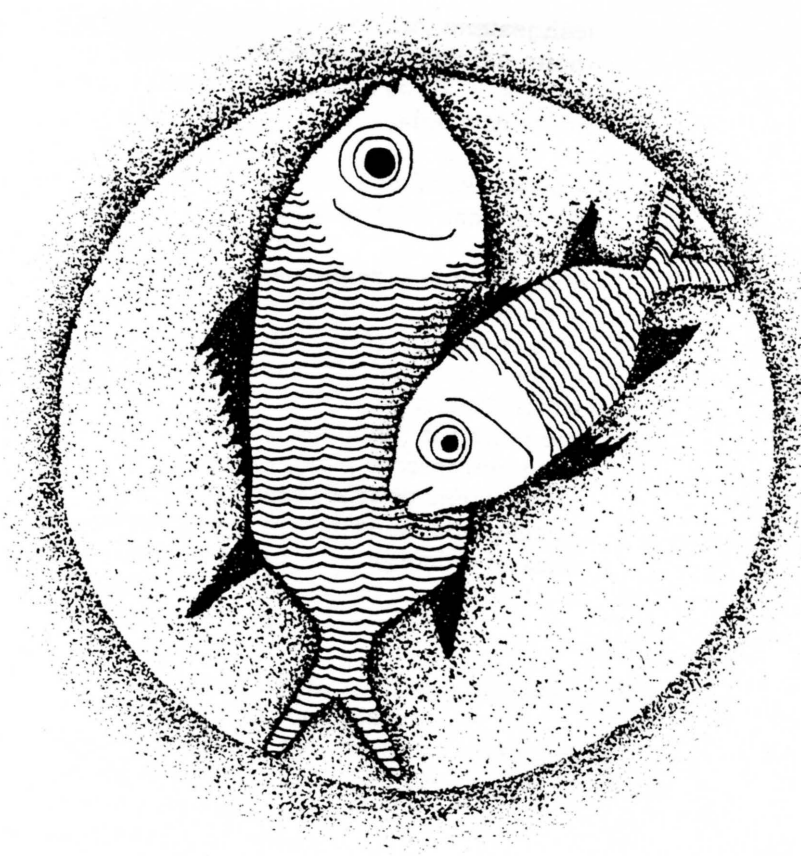
jeśli

jeśli jestem
moim najcięższym grzechem
jest lęk
noszę go z sobą

a on jak kamień
jak antyczny dzban wody

ona we mnie przemienia się
w krew
jeśli znaczę

wiwisekcja trwa
nie mam już płomyka
czy mam jeszcze płomyk?
wątpliwości pewnie tną
spoglądam
oczami chirurga

ryba i ja

rybią łuskę
jak drobny pieniądz przeliczam
jej oczy – dwa księżycy zimne i ślepe
zapowiedź widzenia drzew
jeden jest nasz los wzajemnie obojętny
ryba i ja
pomiędzy nami rzeka oddzielenia
to samo zagubienie
w powołaniu do szczęścia

jestem bezwolnym sprawcą suchej śmierci
poza biologią
narzędziem młodego boga
który wiecznie odpoczywa
nie sądzi sprawiedliwie
nie odróżnia dobra od zła
lecz pływa
jak kręgosłup z drobnych kostek
cały jest z prostych przypadków i sensów
milczący o miłości i winie

zamieniam rybę w mięso
lecz najpierw kradnę i przymierzam
jej czyste życie
ona jak kochanka
wącha mnie i dotyka

ryba i ja

rybią łuskę
jak drobny pieniądz przeliczam
jej oczy – dwa księżycy zimne i ślepe
zapowiedź widzenia drzew
jeden jest nasz los wzajemnie obojętny
ryba i ja
pomiędzy nami rzeka oddzielenia
to samo zagubienie
w powołaniu do szczęścia

jestem bezwolnym sprawcą suchej śmierci
poza biologią
narzędziem młodego boga
który wiecznie odpoczywa
nie sądzi sprawiedliwie
nie odróżnia dobra od zła
lecz pływa
jak kręgosłup z drobnych kostek
cały jest z prostych przypadków i sensów
milczący o miłości i winie

zamieniam rybę w mięso
lecz najpierw kradnę i przymierzam
jej czyste życie
ona jak kochanka
wacha mnie i dotyka

rzeka

siostrzenica eniczka
letni dmuchawiec
półprzezroczysta półprawda
bawełna i воск
minęło siedem lat życia

po nikim
wprost z siebie samorodek
z kulki na cztery strony
ciagnionej
powstał tygrysek
jednym skokiem
paluszki do krwi pogryzł
ciemnowiśniowym sokiem

zna bajkę o mamie
co w nocy ucieka od dziecka
czy jestem piękna? – pyta
– czy muszę lubić szkołę
z tą naszą wiedzą
i cierpieniem
możemy być dziećmi
naszych dzieci
jej buzia jasna
nieprzyschnięta rana

a więc klaudia
imię – wróżba wahająca się
już ją ogarnia żywioł
i płonie dla wprawy
tak krótko jak żdźbło
siana

nie wiem czy to dobrze
gdy dziecku najszybciej rośnie serce
nie trzymam jej za ręce

nad rzeką co płynie
do źródeł
opuszcza swoje miejsce

odmieniec

Ten
który stwarza słońce i czarno w nim dojrzewające
jagody
stwarza także – przepraszam – i mnie
odmieńca
smoka przedsionka piekieł
jak nazywają mnie niektórzy z Was
by uzasadnić czymś swój lęk
dać imię samotności
i połknąć jej nagą pestkę
odkryć stworzenie ślepe i bezbarwne
pokornie pływające
w nieludzko czystej wodzie
atlantydzkiej
o pełny obrót czasu
starsze
od Waszego światła
od wspólnego „nie” i pojedynczych „tak”
od Waszej ludzkiej niezgody
na moje istnienie
a przecież ciągle tu przychodzicie coraz młodszy
pierwotni
szukając mnie
znajdując siebie
smakując i dotykając siebie nawzajem
polując na siebie w moim
domu
tak głupio – przepraszam – nazwanym
przedsionkiem piekieł

dwie rzeczy

najlepiej poznałam jej plecy będące
jak ciasto drożdżowe z rodzynekami
gorące i nieosiągalne
wypełniające zapachem mój dom
jak pradolina rzeki spływające
ze swoich nieostrych brzegów
do głównego nerwu
jak noc w szpitalu określone
sztywną ramą czasu pod sztucznym źródłem światła

jesteśmy za mali by widzieć dwie rzeczy naraz
zamykamy jedne drzwi nim otworzymy drugie
oto jedyny dowód naszej mądrości
nie umiemy być równocześnie łodzią i wiosłem
pluskiem wody i mięśniem wiosłarza
jego nieurodzonym dzieckiem w którejś dziewczynie
ogniskiem gaszonym na wschodnim brzegu
i rybą nieomal zjedzoną przy dnie

ja zobaczyłam oddalające się plecy
nagradzam milczenie i wierzę w podwójne przeznaczenie
że nawet z suchej deski w końcu tryska mleko
a jeśli wciąż idę – nie mogę zabłądzić
że woda jest żywiołem na chwilę w postaci kostek lodu

w którąkolwiek stronę

w którąkolwiek obróć się stronę
popłynę w strumieniach ciepłych samochodów
jak w strugach łez

moje miasto niekochane
nie chce odejść
mój wróg niewybrany

mam dom na wyspie z gorącego kamienia
zalanej ludźmi
budkę łogową
kliteczkę
naparstek życia
ziarenko maku w górze popiołów
ucho igielne
przez które codziennie przeciskam się
rozglądam i pytam:
czy to już wszystko?

moje miasto niekochane
zdradzam je z wiosną

pocałunek

A on całował tak słodko,
żeby poczuć siebie za skradzioną komuś nagością
i raz jeszcze rozebrać się do prawdy.
Bo stanąć do sądu oznacza być znów człowiekiem.

Odtąd półmartwi,
będziemy obrastać tą chwilę,
nigdy nie dość do niej dorośli, będziemy doświadczać
jej obojętnej na nas pełni.

To na niego kamienie czekały z czułością,
bezdolne zwierzęta oddały mu swoje ciepło,
dziecko rezygnowało z kropli mleka.
Jakby przyczyna podłości była gdziekolwiek poza nim,
jakby to właśnie jego warto było podnieść.

Judasz całował tak słodko,
jakby rozgryzać dojrzałe winogrona
lub jeść rachatlukum,
jakbyś zlizywał swoją własną krew.
Tak słodko całował Judasz i milczał,
bo wierzył, że słowa są pułapką,
że najczęściej każą tłumaczyć się ze słów,
a co nie nazwane – nie istnieje.
Nie szukaj mnie, mnie nigdy nie było
– tylko tyle umiał powiedzieć,
uśmiechał się przy tym niebieskimi oczami żeglarza,
przypadkowego odkrywcy naszych splotów słonecznych.

powrót

wracając...
idącą drogą na przystanek, Chłód
i kauczukowe podeszwy przewracały 27 razy...
miałam 7 lat, umiałam już liczyć
jak Szatan
a droga szła wzdłuż strumienia, dziś może tylko: wzdłuż
rowu, w objęciach lodu...
był jeden koń, biały jak upał
jak papier, roboczy koń całkiem nie-
Apokaliptyczny tu,
gdzie sanie przejechały Świętego Mikołaja
– jakby ktoś wylał na śnieg wiadro krwi chwilę poleżał,
a potem wstał...
myśle: musiał być kompletnie pijany, wtedy
Święty pozostał świętym i najbliżej
było nam do drzewnego dymu...
wracając do domu padałam
jak ścięte drzewo ociekając
żywicą...

modlitwa

myślenie
dzielenie
spanie
nazwę oczekiwaniem
na przemianę
wina w wodę
mięsa w ciało
chleba w roślinę
duszy w spokój
a jednak mam w sobie taką tęsknotę
którą ośmielę się nazwać wiarą
najciszej milczącą wśród niemych

a więc urodzę się jeszcze kilka razy
we mnie i w tobie
wszystko wróci takie jak było
szeroko rozlane z gorzką pianą
nie ludź się – popatrz
moje życie
to twoje życie coraz prostsze
pierwotne
starzeję się
i bolisz mnie
milczę
choć każesz ciągle coś mówić

nasze spotkania

nasze spotkania są coraz rzadsze
gdy na chwilę wyjęci z własnego umierania
szukamy najwłaściwszych słów
jak w przypadkowej rozmowie z nieznanym

jestem kobietą – powiedział mi to przy kolacji i płakał
a ja żebrałam o słowo uznania
o imię
o wczorajszy bieg spraw
lub gniew
chciałbym być kobietą
noszę w sobie tajemnicę – istotę kobiecości
ona rośnie we mnie i kopie
niedługo przyjdzie na świat
ściemnieję i rozleję się
nie ma już we mnie nic prostego
nic jasnego
nic suchego – mówił i mówił prawdę
gdzie byłeś gdy tysiące razy składałam nasze
prześcieradła – bieliznę spotkań?
tylko w ustach?
w palcach?
tylko w słowach?
gdzie byłam skoro nie wiem nic o tajemnicy?
jestem tylko kiedy jesteś
jestem kim nie jesteś
wszystko jest na wierzchu
dotknięte
pęknięte

a więc to jest światło – mój prometeuszu
– a to jasność?
więc my dwoje to wciąż ta sama historia?
odrodzony grzech pierwotny
tak dawno ugryzione jabłko
czy jest możliwa spokojna pełnia wiedzy

albo bezpieczna granica bliskości?
święcie wierzyłam że nie trzeba codziennie umierać

a teraz będę cię włóczyć końmi
łamać każdy oddech
poić octem
znowu uwolnię barabasza
znów będę patrzeć z boku
jeśli zechcesz będę szorstkim drzewem na krzyże
lub drwiącym śmiechem głupka
jeśli zechcę będę żyć żeby zacierać twoje ślady
albo po prostu stanę się tobą

Będę mówić

A jeśli będę mówić,
to martwym językiem minionych zdarzeń.
Wyświetlę film od końca.
Będę modlić się do boga
o oczywistej męskiej twarzy.
Za mało przewidująca,
żeby coś pamiętać.
Będę podsuwać ci słowa wtorkowe, środowe,
mizериę ranków,
twardo wypięte plecy nocy.
Wiedzieć, że jesteś moim wrogiem
i ukrywać to przed nami.
Gasić w sobie czerwone ostrzeżenie.
I tak milczeć.

moje koleżanki

moje zapracowane koleżanki weteranki
dziesięcioletniej walki
stare panny
pół nocy leżą
z otwartymi oczami nasłuchując
tykania biologicznego zegarka

moi koledzy to zbrodniarze
codziennie
każdą żywszą myśl zapi ...
zapijają
czasem któryś beknie: jesteśmy
listonoszem ameryki
jak to mężczyźni

orzech

mieszkanie
samo w sobie jest
zawsze ciemne
brzemienne
wskutek pełnych szaf

odbijam się w światłach ścian naprzemianległych
trwale skupionych
tu moja ręka
ucho
głos może się rozejść falą powietrzną
lub spaść do brzucha dywanu
wolna wola

to nie jest tylko pełnia ścian
trzydziestoletni zapach byłych lokatorów
akwarium z rybami
rura sprowadzająca brud do środka
ziemi

być sobą jak orzech
o twardej skorupce
kryjącej cierpkie wnętrze
za szanice doniczkowego prozaku
wstęp tylko dla wpuszczonych
tylko tak mogę

oto dlaczego
mieszkanie
staje się itaką
i matką

poezja

tak dobrze byłoby gdyby cokolwiek mogła
poezja

najpierw śmialiby się a później okrzyknęli ją wodzem
i szli za nią
jakby była nimi samymi

wreszcie nazwali idiotką
palili na stosie
on byłby mocnym i wysokim
wysokim przystojnym stosem
mógłby nas wszystkich unieść
a spłonął

aż w końcu nazwaliby ją świętą
a i pewnie niepokalaną

na razie poezja załatwia samą
siebie
przez to jest tak nieczysta

dwie rozmowy

co mogę jej powiedzieć, jeśli powtarza: muszę wyjechać
z tego miasta
pokazuje mi swoje ręce i płacze,
że to nie tak miało być
jej wiara we mnie jak korzeń stuletniego dębu
rozzrasta się i umacnia, ale to ja piję sok
słodki syrop odwrotnie spływa życie
teraz płacze
co mogę jej powiedzieć...
miasto jest jak czarna płachta
znika w nim światło nie rozchodzi się głos
i nawet równikowe słońce nie ogrzeje tego
co wydarzyło się przed świtem
zaraz po pierwszym krzyku
gdy zamiast tłustego mleka podano nam na chwilę
suchą pierś

co mogę jej powiedzieć, jeśli odwraca oczy
za oknem ludzie przechodzą pochylając się ku sobie
i nie potrafię wydać głosu...
więc jednak patrzy na mnie, ale tak jakby mi chciała
sprzedać bilet do najdalszej wioski
ma oczy niebieskie zamknięte jak szybka w kiosku
a ja myślę o cieniu pod lodowcem bo dobrze wiem
że nawet równikowe słońce może wyglądać jak miedziak
jej niewiara we mnie to fusy na dnie płytkiej
filiżanki więc chowam ręce jak brzydką ranę
ufać odrastać jak trawa uczymy się stale a jednak
nie jest możliwe rozmawianie o ludziach za oknem
o błahostkach
oblizywanie łyżeczek z kawy
wbijanie pod paznokcie drobinek cukru
zbyt mało wydarzyło się przed świtem
zaraz po pierwszym krzyku
gdy zamiast mlecznej drogi poznawałyśmy
miasto

kwas

moja śmierć
urodzona 4 lipca 1971 roku
dziewczynka dwojga imion
płakała
krzyczała zdrowo

choć

była u siebie
spełnionym dzieckiem światła
ziarnkiem w piasku
jedynym prawem

zawsze będziemy razem
nigdy cię nie opuszczę
naiwna śmierć szesnastoletnia
rodzaju nijakiego

szeptala
czuła
i
jest

wyodrębniona spośród wielu
strącone w ciało białko i kwas
w reakcji umierania powszedniego

a więc osuwasz się
powinnościom zadośćuczynek
skazana na sen
żmudne ćwiczenie śmierci

winna
otwierasz
usta
i

nasze wspólne godziny
mrówcze jajeczka
wiadomego przeznaczenia
połykam

siekiera

wyszła prosto z brzucha praziemi
żółtą pianą wyciekła z ust prarzeki
przyniosła siekiere
w jej milczącym kształcie
owalnie wyprężonym

przyszła do świata równo ustawianych krzeseł
stołów rąbanych tylko ręką
zupy podanej na kruchym talerzu
sypanej do wszystkiego soli

powiedziała tyle słów, ile powiedziała
tych, o których sądziła, że na nie czekają
resztę połknęła
spotkała ludzi, których nie chciała spotkać
i im błogosławiła
i co?

nawet nie może powiedzieć, że to już wszystko
że to koniec
że stoi goła, ściskając łabędzie pióro w ręce
z całym życiem w dłoni
że ktoś – może ona – pociąga za sznurek
naprawdę, nie ma się czego wstydzić
nawet tego nie może powiedzieć

jest przecież jeszcze tyle krzeseł do ustawiania
stołów do rzadkich a gorszących przewracań
zupy do ugotowania
dni do obnoszenia się z własnym imieniem
w oczach soli

czeka ją jeszcze drugie śniadanie
zjadanie kanapki z kiełbasą
cieniuchno przesmarowanej
cichy i cierpliwy finał
drobnych kroczków

Malezja

Malezja. Piasek.
Słońce. Woda.
W zasięgu ręki
lonkhałzy i ptasi raj.
Przystępne gwiazdy morza
czekają na zjedzenie

Błękitnozielona Malezja
na dalekim południu mózgu.
Wyspa leży jak szczeniak
białym brzuchem do góry.
Już swędzą skrzydła
rosnąć.

Jak długo można
wypłukiwać z głowy
piasek?
Na bilet do Malezji
muszę pracować pół roku
i nie jeść.
A tam
za dolara
przenocuję w czystej pościeli.

moja wielka miłość

wielka miłość
ominęła mnie udając że nie widzi
miała na sobie czerwony uniform sprzedawcy
świeżego mięsa
a ja spałam i śniłam
choć można jeszcze głupiej i prościej

wieczorami na ekranie telewizora
godzinami świeciła bezwstydnie i jasno
jakby była samym słońcem
piekącym w oczy
wołała mnie
więc wstałam

samotnie zrobiłam dwa kroki winnicą
i kilka milionów kroków pustynią
jak wielbłąd który nie musi pić
jak zwierzę
które trudno zabić

wiersz urodzinowy

zapalasz kolejne papierosy
jak świece na torcie urodzinowym
lecz goście nie przyjdą
i będziemy zjadać go nawzajem

chcemy widzieć się tylko w błękitach i zieleni
jakby nie starzały się źrenice oczu
zachodząc na czerwono
jak wyznawcy nowego surowszego boga
sprawujemy równoczesną ofiarę z siebie
przesypujemy piasek między palcami i żebrami
poza przestrzenia ust

kim jesteś?
już nie pytam
jak żyję?
wciąż nie wiem
i brnę w ciebie
jak w brudny śnieg

uzupełnij mnie
uprosz
uprosz

kochanie

kochanie
moje kochanie
podnoszenie i potrząsanie
staraniem
zbyt wiele potu
i za mało krwi

kochanie moje
rozmawianie
mnożenie słów
i przemienianie ich w słone ciała
żeby coś choć raz powiedzieć
uważanie na jedzenie i spanie
samodbanie
odwoływanie się do poczucia przyzwoitości
tłumu
zdrowienie rozsądku

moje kochanie
śmiesznienie
spadanie
kurczenie się w pięść
przeszukiwanie kropelkami śliny
tłumu
odgrywanie

ojcu

włożone wyjęte
zjedzone wypite
wycięte zaszyte
zrodzone pobite
już wszystko

i tak zabiłam Ojca
jednym słowem: ojciec
Femur największa kość w szkielecie najgłębiej
ukryta ten trzeci
jak dziecko biegnące za motylem
tak ja zabiłam ojca żeby mu się przyjrzeć i jesteś
tak blisko że dotykając ciebie
dotykam siebie śpisz
jaśniejesz i rośniesz we mnie
nierozpoznany ten trzeci
tak sobie dalecy
pogodził nas cancer błąd w tkance
skóra i kości
Twój malowany domek w ziemi
moje złe sny o nożu
prawdziwi i prości jesteśmy
z jednej grupy
ryzyka

ale nie można bać się słów
po męsku wierzę Twoją wiarą w słowa
one są pierwsze i ostatnie
tylko pomiędzy nimi trwamy
lecz na cóż rozpinać cyrkowy namiot
ryzykować tak lub nie
zło i dobro obiecywać
czasami nawet pytać odważnie
dni uciszają nas zwykłym rytmem
ciemne i małe

włożone wyjęte
zjedzone wypite
wycięte zaszyte
zrodzone pobite
wszystko

ojcu

włożone wyjęte
zjedzone wypite
wycięte zaszyte
zrodzone pobite
już wszystko

i tak zabiłam Ojca
jednym słowem: ojciec
Femur największa kość w szkielecie najgłębiej
ukryta ten trzeci
jak dziecko biegnące za motylem
tak ja zabiłam ojca żeby mu się przyjrzeć i jesteś
tak blisko że dotykając ciebie
dotykam siebie śpisz
jaśniejysz i rośniesz we mnie
nierozpoznany ten trzeci
tak sobie dalecy
pogodził nas cancer błąd w tkance
skóra i kości
Twój malowany domek w ziemi
moje złe sny o nożu
prawdziwi i prości jesteśmy
z jednej grupy
ryzyka

ale nie można bać się słów
po męsku wierzę Twoją wiarą w słowa
one są pierwsze i ostatnie
tylko pomiędzy nimi trwamy
lecz na cóż rozpinać cyrkowy namiot
ryzykować tak lub nie
zło i dobro obiecywać
czasami nawet pytać odważnie
dni uciszają nas zwykłym rytmem
ciemne i małe

włożone wyjęte
zjedzone wypite
wycięte zaszyte
zrodzone pobite
wszystko

ojcu

włożone wyjęte
zjedzone wypite
wycięte zaszyte
zrodzone pobite
już wszystko

i tak zabiłam Ojca
jednym słowem: ojciec
Femur największa kość w szkielecie najgłębiej
ukryta ten trzeci
jak dziecko biegnące za motylem
tak ja zabiłam ojca żeby mu się przyjrzeć i jesteś
tak blisko że dotykając ciebie
dotykam siebie śpisz
jaśniejiesz i rośniesz we mnie
nierozpoznany ten trzeci
tak sobie dalecy
pogodził nas cancer błąd w tkance
skóra i kości
Twój malowany domek w ziemi
moje złe sny o nożu
prawdziwi i prości jesteśmy
z jednej grupy
ryzyka

ale nie można bać się słów
po męsku wierzę Twoją wiarą w słowa
one są pierwsze i ostatnie
tylko pomiędzy nimi trwamy
lecz na cóż rozpinać cyrkowy namiot
ryzykować tak lub nie
zło i dobro obiecywać
czasami nawet pytać odważnie
dni uciszają nas zwykłym rytmem
ciemne i małe

włożone wyjęte
zjedzone wypite
wycięte zaszyte
zrodzone pobite
wszystko

kasztan

to tylko ćwiczenie
z prawdziwej natury słów
której nie wybierałam

dno snu

odkąd w mojej głowie
jak młody kasztan
zawiązał się guz
jestem *dobrej myśli*
jeszcze nie pora na mnie

kiedy będziemy budzić się ze spuchniętymi
od całowania wargami – *spytałbyś*
rano mam usta i język z kory
przede mną lata całowania
smakowania ziemi – *odpowiedziałabym*
żeby było piękniej
gdyby nie morfina
lub gdybyś był

i gorzko mi serce bije
kiedy wypływam te słowa ze snu
nieomal pewna *kary*

w powietrzu

opieram twarz o ciepłą szybę
jak o ciebie
realnieję

jestem okradzioną podróżną
zgubioną walizką
biegam nerwowo w tunelach ciała
łapiąc obcych za ręce
prosząc o pomoc

oto mapa drogowa żył
i spis połączeń
a tu stacja: Skóra – Czucie Głębokie
musi być jakiś sposób
o którym nie wiem
żeby bezpiecznie trafić do celu

jestem myśliwym o pewnym oku
z prawem do zadawania bólu
znam układ mięśni oczekiwania
w głębokiej potrzebie umierania
na co dzień

oto małe i miękkie stworzonko
dołek łokcia
duże i słone zwierzę brzucha
które sprawia się gołymi rękami

umiem cię zwężyć na progu dnia
delikatnieję w szeleście krwi
uwalniam z ciebie ptaka

możesz się oprzeć o mnie
skrzydłami
jak o powietrze

fenix

nawet w średnim mieście
szlachetnej prowincji
dni są coraz jaśniejsze
głośniejsze noce

karetki pogotowia w pełnym słońcu
ulicznej lampy
rozjeżdżają kolejne sny
ściany osypują się
w otwarte do refrenu usta nocy
wystukują rytm kijem bejsbolowym
po ulicach chodzimy trzymając się za portfele
jak za ręce

oto ty: żółta taksówka
autoreklama
szybko i sprawnie wozisz mnie
przez 24 godziny na dobę
nawet pół minuty
nie umiem czekać na ciebie
a oto ja: pomarańczowa śmieciarka
pojazd pory najniższej oglądalności
dwóch natchnionych gości
próbuję coś cennego wygrzebać
więc segregują mnie
na odpady biologiczne i szmaty
makulaturę i plastik
szkło

niedługo zmartwychwstanę
jak fenix z własnego brudu
wszystko będzie jak nowe
nawet strach przed lataniem

gdy

gdy idą ziemią bogowie
aniołowie
chleb to chleb
z tych samych desek robia
trumnę i stół
mężczyzna i kobieta
są tworzeni dla siebie
wprost na dłoniach
lęgną się ptaki
i nie powstały jeszcze słowa

gdy bogowie lecą nad ziemią
w wielkich chmurach
tylko w cudach jest dobroć
co wszystko odmieni
mądrość
co wszystko rozumie i czci
pod okiem matki śmierci
na złe i dobre podzielone
dzieci

gdy bogowie siedzą w poczekalni
we wzajemnie opadających powiekach
kobiety i mężczyźni
można im stworzyć świat
wyczerpał się zapas objawień
octu i wody
skończyły kanapki
i papierosy
spokój otwierają rano

opis

opis szyi
byłby opisem góry
nitką alpinistów raniących palce o krtan
ich świszczącym oddechem

opis piersi
byłby opisem głodu
cierpliwą prośbą podobieństw
o jedność
oczekiwaniem dni
na dotyk nocy

opis brzucha
byłby opisem łodzi
ożebrowaniem ognia i wody
pogrzebem wikinga
ostatnim kołysaniem

byłabym zakładnikiem
własnych marzeń
i wytrwałym negocjatorem
stale gotowa
skoczyć lub żyć

nowe życie

w naszej norze – komórce
zjadamy nowe życie jajek
bo taniej
oddychamy eterem drobnych ogłoszeń
nieaktualnych w dniu prawdy
puszki po piwie twardo zgniatamy
w momencie jedynej szansy
żeby zmieściło się ich w życiu jeszcze więcej
bezpieńskie koty zasypiają na naszych ramionach
jakby nie padało dookoła łupiny orzecha
w której tkwimy

opowiadam ci wciąż tą samą bajkę
w wersji o upragnionej calineczce
małej jak główki stokrotek, których nie lubię
w atomowej spódniczce, której nie noszę
o twarzy jak ciastka, których nie jem
jakby nie było ciasno w naszej łupinie orzecha
pomimo dotkliwej nieobecności calineczki
w wersji nowej prawdy

jesteś lżą mojego prawego oka
którą wycieram ukradkiem
wigilijną ością w miększu
chleba codzienności
ziarenkiem soli w moim basenie słodkiej wody źródlanej
krażącej w słojach stropów
poprzez kolumny powietrza wypełniające pokój
aż po sklepienie domowych sosen

jestem płoniącą żarówką w słońcu sufitu
gomółką żywicy w jego mleku
na chwilę czasami wypływam
dziurą w lewym boku

opis

opis szyi
byłby opisem góry
nitką alpinistów raniących palce o krtań
ich świszczącym oddechem

opis piersi
byłby opisem głodu
cierpliwą prośbą podobieństw
o jedność
oczekiwaniem dni
na dotyk nocy

opis brzucha
byłby opisem łodzi
ożebrowaniem ognia i wody
pogrzebem wikinga
ostatnim kołysaniem

byłabym zakładnikiem
własnych marzeń
i wytrwałym negocjatorem
stale gotowa
skoczyć lub żyć

nowe życie

w naszej norze – komórce
zjadamy nowe życie jajek
bo taniej
oddychamy eterem drobnych ogłoszeń
nieaktualnych w dniu prawdy
puszki po piwie twardo zgniatamy
w momencie jedynej szansy
żeby zmieściło się ich w życiu jeszcze więcej
bezpieńskie koty zasypiają na naszych ramionach
jakby nie padało dookoła łupiny orzecha
w której tkwimy

opowiadam ci wciąż tę samą bajkę
w wersji o upragnionej calineczce
małej jak główki stokrotek, których nie lubię
w atomowej spódniczce, której nie noszę
o twarzy jak ciastka, których nie jem
jakby nie było ciasno w naszej łupinie orzecha
pomimo dotkliwej nieobecności calineczki
w wersji nowej prawdy

jesteś lżą mojego prawego oka
którą wycieram ukradkiem
wigilijną ością w miększu
chleba codzienności
ziarenkiem soli w moim basenie słodkiej wody źródlanej
krążącej w słojach stropów
poprzez kolumny powietrza wypełniające pokój
aż po sklepienie domowych sosen

jestem płoniącą żarówką w słońcu sufitu
gomółką żywicy w jego mleku
na chwilę czasami wypływam
dziurą w lewym boku

opis

opis szyi
byłby opisem góry
nitką alpinistów raniących palce o krtień
ich świszczącym oddechem

opis piersi
byłby opisem głodu
cierpliwą prośbą podobieństw
o jedność
oczekiwaniem dni
na dotyk nocy

opis brzucha
byłby opisem łodzi
ożebrowaniem ognia i wody
pogrzebem wikinga
ostatnim kołysaniem

byłabym zakładnikiem
własnych marzeń
i wytrwałym negocjatorem
stale gotowa
skoczyć lub żyć

nowe życie

w naszej norze – komórce
zjadamy nowe życie jajek
bo taniej
oddychamy eterem drobnych ogłoszeń
nieaktualnych w dniu prawdy
puszki po piwie twardo zgniatamy
w momencie jedynej szansy
żeby zmieściło się ich w życiu jeszcze więcej
bezpieńskie koty zasypiają na naszych ramionach
jakby nie padało dookoła łupiny orzecha
w której tkwimy

opowiadał ci wciąż tę samą bajkę
w wersji o upragnionej calineczce
małej jak główki stokrotek, których nie lubię
w atomowej spódnicy, której nie noszę
o twarzy jak ciastka, których nie jem
jakby nie było ciasno w naszej łupinie orzecha
pomimo dotkliwej nieobecności calineczki
w wersji nowej prawdy

jesteś łzą mojego prawego oka
którą wycieram ukradkiem
wigilijną ością w miększu
chleba codzienności
ziarenkiem soli w moim basenie słodkiej wody źródlanej
krążącej w słojach stropów
poprzez kolumny powietrza wypełniające pokój
aż po sklepienie domowych sosn

jestem płonąca żarówką w słońcu sufitu
gomółką żywicy w jego mleku
na chwilę czasami wypływam
dziurą w lewym boku

jesień

jesień życia
stara indianka
przeglądająca się w lustrze wody
odpadł już prawy warkocz miłości
lewy nadziei
wiszą resztki warkoczyka wiary

łomot chorego serca
przetacza się w dalekich górach
zaburzony
wątroba w tej jesiennej szacie
nie do rozpoznania
(szykuje się do spoczynku)

opadające liście
jak wiadomości ze świata
z daleka różnorodność i styl
z bliska jedyna słuszna sprawa

dzieci dawno odleciały
w kosmos
módlmy się – te spadające gwiazdy
– czy to one?
ślą regularnie elektroniczne uśmiechy
prosząc o pomoc

z wiosną pojawiają się wnuczeta
chwycą za gardło
jacy oni silni
tacy mali
najpierw dorośli
do zabijania

dziecko

moje dziecko
ma oczy zielone niebieskie
lub czarne
nie widzę
nie wiem

nocami słyszę
jak u sąsiadów woła mnie
i płacze
obcy je wtedy biorą na ręce
źle tulą do snu

pod moimi drzwiami
dziecięca rękawiczka
zwiastowanie nieobecnego
szpieg bezimiennego
runy bezcielesnego
czy mogę wejść w ciebie
i zostać już na zawsze?

w ogrodzie oliwnym
każdy jest sam
– odpowiadam –
jakbym mówiła prawdę

moje dziecko
przed którym uciekam
zazdroszcząc odwagi elżbiecie
ono wciąż rośnie
we mnie

Ewa

Ona ma siedem lat.
Już widać
będzie z niej kawał baby
podkuty piwem,
i te włosy do bioder
jak snop,
jak gruby wąż
który ją skusi.

One są coraz silniejsze,
Adamie, Kainie,
i mają coraz więcej imion.

Co Ewa wie o mężczyźnie?
To ten, którego nie ma,
bo wyszedł, odszedł i nie żyje,
którego mocniej przytula świat,
który rozegra wojnę,
na której ona zginie.

Usiądźcie przy piwie,
Dawidzie, Goliacie,
zanim umrzemy,
porozmawiajmy chwilę.

zwrot akcji

w lustrze nad umywalką
widzę oczy mądrego terapeuty
a więc chcesz mnie odwołać
na koci sposób spomiędzy zdarzeń wyjść
nie zamykając drzwi
po prostu nie było pełnego zamówienia
i teraz trzeba zwracać
w lustrze nad umywalką widzę
brzydki moment uwalniania zakładnika

ona

jestem na nią zła
przyszła nie wiem skąd
nie wiem po co
została
dodatkowy kłopot

trzydziestoletnia a duka
krztusi się zachłystuje
jej dni zliczone
nie wyfrunie
mozolnie połyka własny ogonek

kiedyś maleńka i martwa
przetrwalnik suche ziarenko
ukryte głęboko w powłoce brzucha
powinna tam zostać
pasożyt wewnętrzny
o nierozpoznanym cyklu
rozrodczym

już się gotuje bielizna narodzin
ponastawiane decyzyjne gary
pastują buty adoratorzy
zaśnij – prosiłam
– w naczyniach tak ściśle połączonych
jest jednakowy poziom pustki
– zaśnij
trzeba cię karmić żywym mięsem
spokojem
prozą
a i tak kiedyś skoczysz do gardła

spróbuję ją przeżyć
odmodlić odczekać
nie piękną
nie mądrą

i beznadziejną
mam do niej żal
że tak mnie marnuje

Stary

Różowy kranik
krasnalek synek.

Pukle mięśni twardy tulipan
ciągle: daj spokój
wieczna: nie moja sprawa
dzisiaj zamknął drzwi swojego pokoju
synalek.

Kogut pietuch
ręka jak płyta chodnikowa
zjadłby konia
zmęczony chrapie.
Albo zapala jednego od drugiego
nawet jeśli jest czyta
niedopalek czasami kacyk zmartwiony
śmierć adwokacka w nim chrapie
stary.

Wielkie ptaszysko
przysiadł na ławce
Uwaga! – na małe dziewczynki
skórzasta twarz obłędne ręce stęskniony
Ho! ho! erotoman
tylko że wspominkowy
jedną cienką nogą w stołowym
drugą już w ziemi
ścierwnik.

kołysanka urodzonym

był sobie król, był sobie paż
i była sobie bieda.
cukier ktoś zżarł, ojciec się schlał,
w domu nie pachnie chlebem.
dajcie mu jeść,
nie dajcie bić,
dajcie mu zajrzeć do nieba.

był sobie król, był sobie paż
a matka była z drewna
rano był wstyd,
wieczorem strach,
noc nadchodziła gniewna.

z cukru był król, z piernika paż,
dziewczynka rozbierana
potem był sąd,
to chyba błąd,
przecież nie była kopana,
jadła,
chodziła ubrana.
Więc to był błąd,
jak orzekł sąd,
rzecz to najzupełniej pewna.
Dajcie jej śnić,
nie każcie żyć,
dajcie jej zajrzeć do nieba.

królestwo

teraz jest jak wieloryb wyrzucony
na piasek. nie wiedziała że może urodzić
tak wielkie niechciane dziecko większe od niej samej
którego nie miała sił dłużej nieść. to ono wyznaczyło jej
poczucie kierunku i światła łagodne warunki kapitulacji
swoją kres
rzeczą ludzką jest odciąć palec gdy ktoś odchodzi
rzeczą lisią odgryzać łapę by uwolnić się z potrzasku
cicho

jak łatwo wracać do domu pachnąc kimś jak
afrodyzjakiem
jest w tym bukiecie piżmo i krew sproszkowana kość
wieloryba
księżycy ich ciała zmiękną świecąc odbitym światłem
oni będą kochać się jak króliki zamknięte w klatce
ale z nowym prawdziwym ogniem

wyjawszy rzeźne cielecia o oczach dziewcząt
lży to słabość ludzka zwierzęta płaczą
do środka to płacz pewny bezpieczny nie przerwie go
czyjaś ostra obecność – to jakby pić morską wodę.
ona znalazła swój kąt jedyny między szafą a stołem
na południe od telefonu
leży.

a potem jednak wstanie bo trzeba jeść śniadania.
uśmiechnie się
sprzedawca w sklepie przyjmie
go pachnąc ambrawą i cynamonem cichego współnika
o niewidocznej twarzy. pomaluje sobie włosy później
ścianę.

kupi naprawdę dużego psa
i wreszcie pierwsza rzuci kamień.

tłuste kobiety

tłuste kobiety kula się w cieniu
estetyczne dno

bogini płodności cała jak arbuz
śmiesz
coraz mniej dzieci rodzą
chude dziewczyny

kto przejmie w spadku Ziemię
terminalnie chorą?
czterej kolorowi jeźdźcy
zamkną stawkę

w pewnym średnim kraju
nie trzeba już nauczać
tu wiedza
że tłuste kobiety
palą się najładniej

malwy – historia Jolki

malwy
bezpieczeństwo i pełnia lata
tyle kolorowych malw
oswajających ścianę
i cynie
które tam jeszcze zostały
– tak mówi Jolka
– których nigdy nie widziałam

ludzie w mieście
grodzą pod blokami
klatki ziemi niczyjej
kociej czy psiej
tak płytko w nas osadzonej
sieja tam własną
zieloną trawę

ziemia to tyle co wątrobianą plama
trawnika
cała moja dziedzina
ojczyzna

Jolka posadziła pod oknem
pięć brzózek
w pokoju i tak jest ciemno
brzózki litują się nad Jolką
bezszelestnie
nie chcąc rosnąć

nocna strażniczka

nawet gdy byłam niema
już wtedy obejmowała mnie nieśmiało
pachniała słomą
kwaśnym mlekiem
smażoną wątrobą
to nocna strażniczka Luwru
o sowich oczach
leżąca na wznak
wszystkowidząca w ciemnościach
chcę dotknąć jej jak chce się dotknąć siebie
gdy spełnia się oczywistość snu tuż przed przebudzeniem
dziś mogę zaryzykować takie pragnienie
widziałam ostemplowaną chustkę weroniki
sprzątałam po krzyżu i wciąż nie wiem
jakby życie było snem zmarzniętego wróbla
trzymającego się martwymi łapkami
linii wysokiego napięcia

ziemia pozbawiona nadziei

to nie była miękka miłość
lecz twarda jak ziarenko soczewicy
uwierająca w boku
skamląca po kątach
chory pies
codziennie musiałam ją podnieść
i wybrać

uciekała przede mną jak kobieta
w bolesnym klimakterium
matka boska krzywdząca
poszukująca winnych
strach na głodne wróble
tak dawno podeptany bukiet

otwierałam jej pięści każdego dnia
karmiłam
przewijałam
i układałam do snu nieufną
jak bite dziecko
uczyłam że wszystko ma imię
– nawet ona

w końcu zdołała mnie opuścić
pachniała ziemią pozbawioną
nadziei

słony spokój

kiedyś miałam lekki sen
wystarczyło przechylić głowę
i przychodziła wróżka
dobra lub zła
iskała czoło
z wszelkiej myśli

nawet przed egzaminem
pomimo kubka kawy głębokiego
jak jezioro
spałam
jak żniwiarz czy kochanka
jakbym nie miała imienia

dopiero ta sprawa nie zakończona
wiecznie
która mnie nauczyła zliczać bezsenność
w śmierć
zanurzać zmęczenie
w formalinie łóżka
tracić smak
i wiarę w kres
trwać bez przekonania
na straży siebie

jestem teraz zmęczoną poszukiwaczką snu
kolekcjonerką snów
dobrych słów
ucieczek
początków
słonego spokoju

dobro

po prostu przejdź przez nie jak przez rzekę
to będzie trwało moment i całe wieki

najtrudniej jest podjąć decyzję o zanurzeniu
nie można wciąż patrzeć na to samo drzewo
milcząc i stojąc
najtrudniej jest zanurzyć się

ona do ciebie nie przyjdzie więc ty pójdiesz do niej
i nie ma innej drogi
jesteś ochrzczony przez ranne ptaki
solą mądrości octem nadziei
raz nabierz wody w usta w płuca
płyn z prądem rzeki do ujścia
gdzie nic nie jest stale i tylko sobą

przesadzaj z piciem niech trzeźwi się śmieją
śpią w czystych pudełkach tam zrodzą dzieci
niech stwierdzą w kazaniach o sprawiedliwości
niech uchronią siebie jak najwyższe dobro

królowa rzeźni

długo myślałam o niej
aż wreszcie dała mi powód
rosły jej włosy
wyjaśniał się kolor oczu ciemniały gęstniały
rzęsy
opadał cień
uśmiechała się częściej
stroila miny
czasami odwracała smutną złą twarz
niech będzie
byle tylko

mogłam być jej królową
lub paziem
jego dowcipem i mieczem
zaprzęgać woły do karety
ciągnąć ją i stawiać opór szorstkim
powietrzem a nawet myśleć rozsądnie
gdyby tylko powiedziała
czego chce

można płynąć szlakiem Wielkich Jezior
lub zbierać w naparstek ziarenka
piasku
lecz ona milczała głupio
jak ja
jakby tu komuś chodziło o obietnicę
o życie
o dziecko
o kto kogo
kto w kim czyli o seks
i nie dokonał się rozbiór ciał
mimo tak dobrze udawanej rzeźni

* * *

„jasność jest w róży na śniegu”
w ranie szósty zmysł ciała
w każdym odkryciu śmierć zdziwienia
w śmierci nieustępliwa czułość
choć dzień prowokuje i uderza
jakby był tym ostatnim
jakbym nie miała sumienia
jasność ukrywa się choćby w różach na śniegu
choćby w twych oczach – przystankach zmęczenia
choćby na końcu tunelu
ze mnie
codziennie
ubywa znaczenia

12171 8413

12171 8413

Spis wierszy

poeta	5
narodziny Wenus	6
jeśli	7
ryba i ja	9
rzeka	10
odmieniec	12
dwie rzeczy	13
w którąkolwiek stronę	14
pocałunek	15
powrót	16
modlitwa	17
nasze spotkania	18
Będę mówić	20
moje koleżanki	21
orzech	22
poezja	23
dwie rozmowy	24
kwas	25
siekiera	27
Malezja	28
moja wielka miłość	29
wiersz urodzinowy	30
kochanie	31
ojcu	32
kasztan	34
w powietrzu	35
fenix	36
gdy	37
opis	38
nowe życie	39
jesień	40
dziecko	41

Ewa	42
zwrot akcji	43
ona	44
Stary	46
kołysanka urodzonym	47
królestwo	48
tluste kobiety	49
malwy - historia Jolki	50
nocna strażniczka	51
ziemia pozbawiona nadziei	52
słony spokój	53
dobro	54
królowa rzeźni	55
* * * „jasność jest w róży”	56

Publikacje Wydawnictwa ORGANON

Jolanta Pytel, *Przebudzenie / Awakenings* (Wiersze: wersja polsko-ang.)

Jolanta Pytel, *40 i cztery* (Wiersze)

Dojrzewanie wierszy. Antologia wierszy studentów Uniwersytetu Poezji w Zielonej Górze

Sadzenie dębów (Antologia wierszy)

Maria Teresa Zakrzewska, *Krótkotrwanie* (Wiersze)

Katarzyna Jarosz-Rabiej, *Dedykacje* (Wiersze)

Katarzyna Jarosz-Rabiej, *Noc nad miastem* (Wiersze)

Katarzyna Jarosz-Rabiej, *Smak lebiody* (Opowiadania)

Ewa Soroko, *Światło ze snu* (Wiersze)

Ewa Soroko, *Odmienne stany codzienności* (Wiersze)

Ewa Soroko, *W obłoku jawy* (Wiersze)

Urszula Kliszewska, *Słowa jak chleb* (Wiersze)

Anna M. Szewczuk, *Pozostać w zachwycie* (Wiersze)

Anna Maria Szewczuk, *Wierzę* (Wiersze)

Dorota Kozanowska, *Życie o smaku cynamonu* (Wiersze)

Karol Smużniak, *Listy z mojego świata* (Wiersze)

Czesław P. Dutka, *Słowo peryferyjne. Eseje, szkice literackie i recenzje*

Kazimierz Nowik, *Wielkopole w walce o niepodległość 1918-1920*

Zdzisław Tarnowski, *Ze Zbaraża* (Pamiętniki kresowian)

Żywe oczy wiersza / Augen des Gedichts. Antologia poetów Środkowego Nadodrza i gości Uniwersytetu Poezji w Zielonej Górze (w jęz. polskim i niem.)

Henryk Chmielewski, *Opowieści z życia wzięte* (Wiersze)

Urszula M. Benka, *Psychomitopolityka* (Eseje)

Alfred Siatecki, *Sława po zmroku* (Powieść)

Katarzyna Kulikowska, *Świat zawieszony na drzewie* (Wiersze)

Mieczysław Warszawski, *Odrzańskie* (Wiersze)

Nadzieja Łukaszewska, *Piosenka mojego życia* (Wiersze)

Władysław Klepka, *Siedmiokrąg* (Wiersze)

Magdalena Marciniak, *Samopalenie* (Wiersze)

AGNIESZKA LEŚNIEWSKA jest laureatką kilku konkursów poetyckich:

- Nagroda teatru Terminus a Quo w „XV Turnieju Poetyckim o Pierścień Kingi” w Nowej Soli – publikacja: *Pierścień Kingi* '97, Nowa Sól 1997;
- Wyróżnienie w konkursie „Podróż Poetycka 2001” (Konstantynów Łódzki) – publikacja: „Wiadomości-43 bis” 2002, nr 301.
- Wyróżnienie w VII Ogólnopolskim Konkursie Literackim im. Z. Morawskiego w Gorzowie Wlkp. – publikacja: „Lamus” 2001, nr 1.
- I nagroda w „XI Ogólnopolskim Konkursie Poetyckim CZŁOWIEK – DOBRO – PIĘKNO” – publikacja: *CZŁOWIEK – DOBRO – PIĘKNO. Wiersze laureatów*, Siedlce 2003.

Wiersze A. Leśniewskiej ukazały się również w antologii *Poddasze Poetów*, Zielona Góra 2005 a także były prezentowane w Radiowej Książce Poetyckiej na antenie RADIA ZACHÓD w roku 2005.

Wydawnictwo ORGANON

65-001 Zielona Góra, ul. Sulechowska 4/3
tel. 068/ 470 20 60, kom. 0 510 084 225
e-mail: organonzryb@poczta.onet.pl